Βαρβάρα τῇ 2ᾳ Ἰουλίου 1919.

Κύριον Ἀθανάσιον Κόλλιαν

εἰς Παρίσιους

Εἰς ἐλάχιστα ἐπεχείρησα γράψω σοι γράμμα· ἀλλὰ ἐφοβήθην μὴ ἀποβάλω τὸ δικαίωμα τοῦ ταξειδίου μου διὰ δεύτερον ἔτος. ἢ ἀφῆκα νὰ περάσῃ ἡ καταλληλοτέρα ἐποχὴ διὰ τὸν ἀνωτέρω διὰ τὴν ἀπουσίαν σου λόγον δὲν εἶναι καὶ τόσον παρήγορον νὰ μείνῃς. πολλὰ μοῦ ἔγραφεν ὁ πατήρ μου ἐπὶ τοῦ δικαίου νὰ ἀναλάβω ἐγὼ διὰ διαχειρίσεως εἶναι καὶ τὸ ἐργαστήριον σπαλερίας εἶπε νὰ μὴ τὸ ἀφήσωμεν. λοιπὸν ~~[illegible]~~ ἔλεγεν ἐναλλαγὴν ὁδοῦ μου πάσης. Μπορῶ ἀφ' ἑτέρου νὰ δώσω ἐπιτυχῶς διευθέτησιν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου Κόλλια ἀφ' ὅτου ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἐκστρατείας; δὲν ἔλαβα ἀκόμη ἐπιστολὴν μου ἀπ' ἐκεῖ ἀπὸ δύο μῆνας καὶ ἐνόμιζα ὅτι ἐνεκρώθη ἐκ τῆς ἀσθενείας του ἢ ὅτι μετέβη εἰς Ἀμερικὴν ὁ ἀδελφός του ἢ ἐπανέρχεται μετὰ δύο ἡμέρας ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν καὶ θὰ τηλεφωνήσω. λοιπὸν κύριε Ἀθανάσιε· σπεύδω ἐγὼ τὰ ἀγαπητικά μου.

Τοῦ ὑμετέρου. Κωνσταντῖνος Δ. Θεοδώρου